

γελάκι τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γέλιο κατὰ τύπ. ὑποκορ.

Τὸ ἐλαφρὸν μειδίαμα πολλαχ.: Ὅταν ἀρχίζῃ τὰ γελάκια του, εἶναι τρέλλα πολλαχ. Κάνει γελάκια τὸ μωρὸ Ἀθῆν. Γέλασε ἓνα γελάκι πονηρὸ καὶ χαριτωμένο Γ.Ξενόπ., Κόσμος, 38. Τί ὁμορφιά, τί χάρη, τί σκέρτσο καὶ τί γελάκι 'ς τὸ κατεργάριο μοντράκι Γ.Ξενόπ., Τρίμορφ. γυν.², 55. Νὰ γυρίζῃς νὰ βλέπῃς ματάκια ἀπὸ δῶ, χειλάκια ἀπὸ κεῖ, ν' ἀκοῦς τὰ γελάκια τους, τίς φωνίτσες τους, τὰ καβγαδάκια τους Δ.Καμπούρογλ., Ἀθηναῖκ. διηγ., 149. || Γνωμ. Τὰ γελάκια, τὰ γελάκια / φέρουν καὶ τὰ κλαματάκια (τὴν χαρὰν συνήθως ἀκολουθεῖ λύπη ἐν τῷ βίῳ. Συνών. γνωμ. τὰ γέλια βγαίνουν κλάματα.) Ι.Βενιζέλ., Παροιμ.², 351, 4 Ν.Πολίτ., Παροιμ. 3, 480. Πῆς τ' ἀφεντὸς πὼς ἐβούλιαξε μιὰ χώρα, νὰ δῇς γελάκια (ἐπὶ τῆς μοχθηρίας τοῦ ἄρχοντος, ὅστις εὐχαριστεῖται νὰ βλέπῃ περὶ αὐτὸν πενίαν καὶ δάκρυα) Ἰόνιοι Νῆσ.

γελαρός ἐπίθ. ἀμάρτ. γιλαρός Θράκ. (Μακρῶν.) γελαρό Ἀπουλ. γελαρό Ἀπουλ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γελαρός.

Γελαστός, χαρούμενος ἐνθ' ἄν. : Γιλαρός ἄθροονους Μακρῶν. Συνών. γελασιάρης, γελασούδης, γελασούνης, γελαστός.

γελάσης ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ διὰ τοῦ ἄορ. ἐγέλασα.

Ὁ ἀγαπῶν νὰ γελᾷ, ὁ ἀφελής.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

γελασιὰ ἡ, Κρήτ. (Σέλιν.) Πελοπν. (Κλειτορ. Μεσσ.) γελασιὰ Ζάκ. γελατζιά Κύθηρ. Πελοπν. (Γέρμ. Κίτ. Μάν.) γελασὰ Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ διὰ τοῦ ἄορ.

Ἡ ἀπάτη ἐνθ' ἄν. : Τὸν ἐπάδρεψε - τὸν ἐκατάφερε μὲ γελατζιά Κίτ. Τήρα τί γελασιὰ τοῦ 'καμε Μεσσ. Μοῦ τὰ πῆρε μὲ γελατζιά Γέρμ. Ἔδες γελασὰ ὁ 'μορφοκολλήγας; μ' ἄφ'σε φέτι τὰ χωράφια χέρσα Σκῦρ. Καταλάβανε πὼς κάποια γελατζιά θὰ γίνεται, καὶ γιὰ ν' ἀνακαλύψουνε, δὲν ἀφήσανε κἀνένα μοναχὸ νὰ πᾶ' νὰ δόνε βροῇ Κύθηρ. Τότενες ἔσπρωχνε ἡ νύφη τοῦ μικροῦ τὸ κεφάλι μὲ γελασιὰ καὶ τοῦ 'χωνε τὴ μούρη του μέσα 'ς τὴν κορίτα Κλειτορ. Συνών. ἀπογνωσιὰ 3, γέλασμα 3, ξεγέλασμα, πλάνεμα.

γελασιάρης ἐπίθ. Χίος — Λεξ. Δημητρ. γελασάρης Κεφαλλ. γελατζάρης Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ διὰ τοῦ ἄορ. ἐγέλασα, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης. Ὁ τύπ. γελατζάρης καὶ παρὰ Βλάχ. Παρὰ Σομ. τύπ. γελατζιάρης.

1) Γελαρός, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Ἐνας καλὸς βοσκὸς θέλει περάσει, μελαχρινὸς, λιγνὸς καὶ γελασιάρης Χίος. 2) Ὁ ἐμπαίζων, ὁ χλευάζων Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνεμπαιξιάρης, δι' ὁ ἰδ. *ἀνεμπαιξιάρης. 3) Ὁ χάριν ἀστεϊσμοῦ ἐξαπατῶν τοὺς φίλους Λεξ. Δημητρ.

γέλασμα τό, πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Συνασσ. Φερτ. Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Χαλδ.) γέλασμα Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γέλαμαν Πόντ. (Νικόπ. Χαλδ.) γέλαμα Καππ. (Φλογ.) Κρήτ. γέλαγμαν Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γέλασμα.

1) Ὁ γέλως πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Συνασσ. Φερτ. Φλογ.) Πόντ. (Κερασ. Νικόπ. Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀκουότανε τὸ γέλασμά του 'ς τὸ σπίτι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἐπασλαέψανε 'ς σὸ γέλασμα (ἤρχισαν νὰ γελοῦν) Ὁφ. Ἀσ' τ' ἐγεννέθεν κι ἂν γέλαμαν 'κ' εἶχεν (ἀφ' ὅτου ἐγεννήθη, δὲν εἶχε γέλιο· ἐκ παραμυθ.) Χαλδ. || Παροιμ. Τὸ γέλασμα ἔχ' τῶν κλάψιμο (τὴν χαρὰν ἀκολουθεῖ συνήθως καὶ λύπη. Συνών. παροιμ. τὸ γέλος ἔχ' καὶ κλαίη.) Ὁφ. Πβ. καὶ Κ.Δ. (Λουκ. Εὐαγγ., 6, 25) οὐαὶ οἱ γελῶντες νῦν, ὅτι πενήθησιν καὶ κλαύσονται. Τὰ γελάσματα γέλασματα εἶν' (ἡ ἀκράτεια τῶν γερόντων προκαλεῖ τὸν γέλωτα) Χαλδ. Ἡ σημ. ἐν μεταφ. καὶ ἀρχ., ἰδ. Αἰσχύλ., Προμ., 90 «ποταμῶν τε πηγῶν, ποντίων τε κυμάτων | ἀνήριθμον γέλασμα...» β) Ἐπὶ καιροῦ, ἡ προσωρινὴ καλυτέρευσις τοῦτου Σύμ. : Ἐκαμεν ἑναγ-γέλασμα γ' ἐπεράσαμε. Συνών. φρ. ἄνοιξε μάτι ὁ καιρός. 2) Ὁ περιγέλως, τὸ ἀντικείμενον γέλωτος Καππ. (Συνασσ.) Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Δημητρ. : Ἐτὸ τί γέλασμα ἔν' Συνασσ. Ἐγινε γέλασμα τῆς γειτονιᾶς Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναγέλασμα 2. 3) Ἡ ἀπάτη, ὁ δόλος, ἡ πλάνη πολλαχ. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) : Δὲ θὰ ξεχάσῃς τὸ γέλασμα ποῦ μ' ἔκαμες Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Αὐτοὶ 'ἀρτουμ βάλε, μόνον 'ἀ τοὺς κάωμεν ἄλλ-λογ-γέλασμα (αὐτοὶ θὰ ἔλθουν πάλιν, ἀλλὰ θὰ τοὺς κάωμεν ἄλλην ἀπάτην· ἐκ διηγῆσεως) Τῆλ. Καὶ ἄρχ'σι πικρὰ παρὰπουννα νὰ παραποννεῖν 'ς τοὺς βασ'λε ποῦ τοὺν γέλασι τέτομον γέλασμα Θράκ. (Αἰν.) Γιατί γελᾷς τὸν κόσμον καὶ τοὺς παῖρνεις τὰ γεννήματα; — Ἀμ' τί γέλασμα! (ἐκ παραμυθ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Μὴν εἶναι φάντασμα τοῦ νοῦ, μὴν εἶναι γέλασμα τοῦ ἀνέμου; Ι.Βλαχογιάνν., Λόγοι κι ἀντίλογ., 77. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γελασιὰ. β) Ἡ ἀποπλάνησις γυναικὸς Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) — Λεξ. Δημητρ.

γελασούδης ἐπίθ. ἀμάρτ. γιλασούδ'ς Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θηλ. γιλασούδου Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδης.

Γελαρός, ὁ ἰδ.

γελασούδικος ἐπίθ. ἀμάρτ. γιλασούδ'κους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ γελασούδικο, οὐδ. τοῦ ἐπίθ. γελασούδης.

Γελαρός, ὁ ἰδ.

γελασούνης ἐπίθ. Κεφαλλ. Θηλ. γελασούνω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γελῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούνης.

Γελαρός, ὁ ἰδ.

γελασιὰ ἐπίρρ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γελαστός.

Μετὰ γέλωτος : Τοῦ μίλησε - τὸν ρώτησε - ἀποκρίθηκε γελασιὰ. Συνών. γελαστικά 1.

γελαστέας ὁ, Πόντ. (Οἶν.) γελαχτέας Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γελαστής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έας. Ὁ τύπ. γελαχτέας διὰ τοῦ *γελαχτής ἐκ τοῦ ἄορ. ἐγέλαξα τοῦ ρ. γελάζω, δι' ὁ ἰδ. γελῶ.

Ὁ ἀπατῶν, ὁ περιγελῶν : Πολλὰ γελαχτέας ἔν' αὐτός! (αὐτὸς λέγει πολλὰ ψέματα, ἐξαπατῶν τοὺς ἄλλους). Συνών. ἀναγελαστής 1, γελαστής 2.

γελαστηρούδι τό, Πόντ. (Ἰνέπολ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γελαστήρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Ὁ εἴρων, ὁ σκώπτης. Συνών. περιγελαστηρούδι.

